

ଏ ଜୀବନ ଆସେ ସରି, ତେଣୁ ବନ୍ଧୁ, ମାଗଇ ବିଦାୟ
ଯିବି ତାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାଗମେ ପରପାରେ ଚକୋରୀର ପ୍ରାୟ;
ତେଜି ସାଥୀ, ପ୍ରିୟଜନ, ଦେଇଥିଲିଯାହାର ଗୋପନେ
ଛାନ ମୁହିଁ ବିପୁଳ ଉଚ୍ଛ୍ୱାସେ ହୃଦୟର ଉଚ୍ଚ ସିଂହାସନେ ।

ବୁଲୁବୁଲୁ ଯାର ସାଥେ ହୋଇଥିଲା ପ୍ରଣୟ ଗଭୀର
ହୁଏ କରି ଏକ ପ୍ରାଣ କେସନେ ମୁଁ ଯିବି ଆନ ଘର?
ନାହିଁ ଆନ ଯିବା ବିନା ସୃଷ୍ଟିର ଏକ କୁର ଆଜ୍ଞା ମାନି,
ବିଧାତା ଶୁଣେ ନା ଯେଣୁ ହୃଦଗତ ବ୍ୟଥାର କାହାଣୀ ।

ତେଣୁ ଆଜି ତୁମ ଆଗେ ମାନବର ଗୁରୁ ଏକ ଦାବି ।
ଅଳସ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଯେବେ ଉଠିବି ଶିଶୁ ସମ ଚେଇଁ
ଦୂର ଅତୀତର ସ୍ମୃତି, ପୁରୁଣା ଏ ହତଭାଗା ଲାଗି
ଛୋଟ ଏକ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଦେବ ସଂଜ-ପବନେ ମିଶାଇ ।

ପରଶିବ ଯେବେ ଯାଇ ସେଇ ବାଆ ଶମଶାନ ମାଟି

କାବ୍ୟକୃତି - ଉବାଚ

ଦାବି

କବି ରଘୁନାଥ ଦାସ

କ୍ଷଣେ ମୋ ସମାଧି ଅଙ୍ଗେ ନାଚିଯିବ ଜୀବନର ନାଟୀ ।

(ସହକାର-୨ ୧ଶ ବର୍ଷ-୨ୟ ସଂଖ୍ୟା-୧୯୪୦)

www.jataayuh.org